motarbetaren

SOCIALISTISK ARBETSPLATSTIDNING #1, APRIL 2002, *motarbetaren@yahoo.com*

motarbetaren **är ett nytt initiativ i den göteborgska klasskampen. Syftet är att via nyheter, rapporter, kortare analyser och ställningstaganden sprida inspiration och information om den pågående kampen, både lokalt, nationellt och internationellt. Vi kommer dessutom lämna plats åt diskussion och debatt.**

motarbetaren **kan förhoppningsvis bli ett hjälpmedel att komma över den isolering som kämpande arbetare på både kollektiv och individuell nivå ofta upplever. Kanske är man ensam socialist på sin arbetsplats, åtminstone som man känner till. Kanske når inte en arbetaraktion andra än de direkt inblandade, deras vänner och familjer. Kanske nås man inte av information om kamp i andra länder. Kanske letar man uppgifter om förhållandena på den tyska eller amerikanska systerfabriken, eller på akademiska sjukhuset i Paris. Alltihop information och kontakter man kan ha stor hjälp i sin och sina arbetskamrater dagliga kamp mot ledningen.**

motarbetaren **syftar till att lyfta fram hela spektrumet av självständig arbetarkamp, såsom spontana strejker, blockader, ockupationer, sabotage, sjukskrivnings- och frånvaroaktioner, etc. Arbetarkamp både i det lilla och det stora som är självständig gentemot både staten, kapitalet, facket och vänsterpartierna och -organisationerna.**

Vi är arbetare och vi är socialister, något vi är stolta över. Vi är socialister i bemärkelsen att grunden för de problem och de villkor vi ställs inför står att finna i kapitalismen som system och att alternativet är ett socialistiskt samhälle vars fundament är den demokratiska arbetarmakten. Tidigare så kallade socialistiska samhällsprojekt var aldrig arbetarstyrda utan en partimakt över arbetarna. Detsamma gäller alla otaliga projekt att bygga socialistiska partier för att leda arbetarna i sin kamp. För oss är det centralt att, vill vi få något gjort, måste vi göra det själva. Som arbetare, som klass.

motarbetaren **är bara en röst i arbetarklassen och vi representerar bara oss själva och vår redaktion.**

Har du erfarenheter du vill dela med dig av, eller information om någon pågående kamp, så är du mer än välkommen att höra av dig till oss. Likaså om du har synpunkter på vad vi skriver om. Konstruktiv kritik kommer vi att publicera, i mån av plats, i syfte att föra en diskussion om de avgörande frågorna för oss som arbetare.

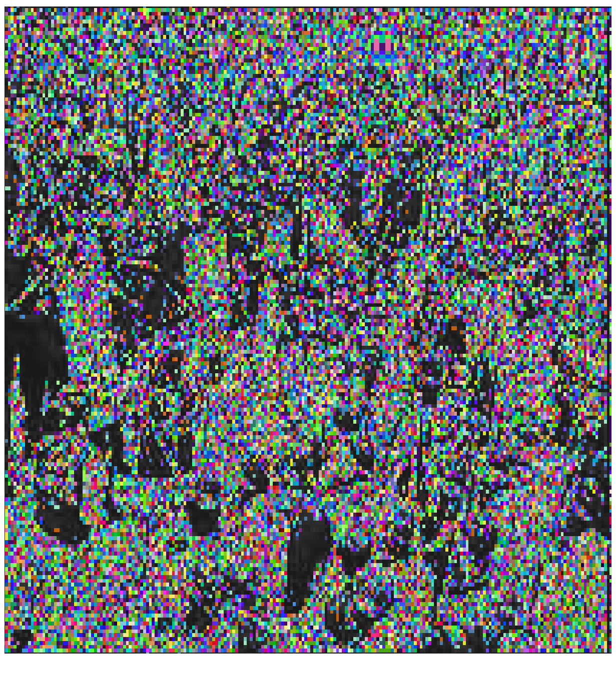

Kamp bland lagerarbetare

DE OMSTRUKTURERINGAR som genomförs och har genomförts inom industrin och på många andra arbetsplatser under de senaste åren är mycket svåra att tackla med traditionell offentlig facklig verksamhet. Det blir i ljuset av de nya strategier som används mot arbetarklassen viktigt att lyfta fram de kampmetoder som faktiskt används av arbetarna själva. Instinktivt används en mängd stridsmedel underjordiskt för att motarbeta arbetsköparens försök att få ökad kontroll över produktionen och tvinga ur oss mer arbete för mindre ersättning. Detta motstånd motarbetas av fackföreningar, stat och kapital i skön förening av en orsak, de är okontrollerbara och ger uttryck för arbetarnas självständighet gentemot de som försöker utnyttja dem.

Vänstern, som vi lärt känna den, har mycket svårt att bestämma vilken inställning den skall ha till den här formen av kamp, samtidigt som den ser den utomfackliga kampen som ytterligare ett sätt att profitera och ta politiska poäng så ses den som en okontrollerad fara även mot deras auktoritet. Röda politruk-wannabies spelar en mycket liten, för att inte säga intetsägande roll i denna kamp, då deras huvudsakliga engagemang läggs på att röstfiska och/eller skaffa positioner inom facket.

Eftersom motarbetaren ser den okontrollerade, olydiga arbetarrörelsen som den enda vägens politik har vi inte samma betänkligheter.

Skicka gärna in berättelser om hur du och dina arbetskamrater misshandlar chefernas försök att få oss att gå på knä. Minsta lilla knep som gör våran tillvaro på arbetsplatsen roligare och enklare uppskattas.

CM

Av Johan Forsberg

I lagerbranschen finns det enligt mina erfarenheter goda möjligheter att ta upp fajten, vinna delsegrar och på så sätt gå stärkta ur kampen. För oss har det varit en framgångsrik strategi med enkla, "osynliga" och ofta spontana småkonflikter, där vi tar initiativ utan att förvarna arbetsköparna.

De jobb som erbjöds en efter 90-talets massarbetslöshet skilde sig en del från hur det hade sett ut innan. Nu var dom i mycket högre utsträckning mer tillfälliga, stressiga, underbemannade, lågavlönade, med uslare arbetsmiljö och med obekväma, oregelbundna arbetstider. Nu hade ju regeringen lyckats "bekämpa" arbetslösheten som det så vackert hette. Man skulle vara tacksam för att man fick jobb. Dessutom hade många vid det här laget fått vänja sig vid en knaper arbetslöshetstillvaro på, eller till och med under, existensminimum. Otryggheten blev norm och en tydlig konsekvens av det var att färre valde att skaffa barn här i Sverige än på 200 år. Men samtidigt har våra kamper anpassats efter den nya situationen.

Själv hamnade jag i en godsterminal. Jag trivdes riktigt bra på grund av sammanhållningen, trots att det många gånger var tungt och stressigt. Det var till en början också ett händelserikt och varierande jobb, med lagom mycket ansvar. Lastning, lossning, lagring, sortering, packning, plockning, vägning, mätning, pappersarbete, kundkontakter, postgång och en del tillfälliga transporter. Allt på samma gång. Självkänslan växte när man blev erkänd av arbetskamraterna och med tiden började behärska arbetsuppgifterna.

Ökat tempo, ökad stress

Men det dröjde inte länge innan man insåg att pressen på oss ständigt ökade, trots ett redan maxat tempo. Jag upplevde det som att vi stod med våra ryggar mot ett stup, men att de ändå fortsatte att trycka på. Så fort vi lyckades få upp en vettig arbetsrutin så ökade godsmängden och nya arbetsuppgifter tillkom. Den allt ökande pressen mot oss stärkte vår sammanhållning och gruppkänsla ytterligare. Vi lärde oss jobba effektivare och blev superflexibla problemlösare. Men så här kunde det inte fortgå. En grundläggande förändring var nödvändig.

Först gick vi till chefen om och om igen och sa att vi behövde fler anställda. Vi pratade så klart för döva öron, även om vi fick visad "förståelse". Så småningom ledsnade vi såklart på det och bröt dialogen när vi insåg att ändå inget vettigt skulle komma från det hållet.

Sedan kom avtalsrörelsen och chaufförerna skulle ut i strejk. Man hade stått tillbaka lönemässigt i flera år och dessutom var man förbannade på arbetsförhållandena och övertidsarbetet. Nävarna knöts och snacket gick om att eventuella strejkbrytare skulle passa sig.

Facket - en möjlighet?

Kanske kunde facket vara en lösning även på våra problem i terminalen? De flesta av oss var visstidsanställda, unga och invandrare som inte hade några erfarenheter av facklig kamp. Alla var inte ens medlemmar. Förutom fler folk så behövde vi fasta tjänster, inte minst för att över huvud taget kunna söka lägenhet i bostadsbristens tider. Därför följde vi intresserat utvecklingen av chaufförernas konflikt. Om de kunde få igenom sina krav genom facket så skulle vi också försöka hänga på, resonerade vi.

Men det blev aldrig någon strejk. Facket vek sig för en kompromiss med några fjuttiga procent och lyckades på så sätt ta död på den spirande kampandan. Det gick ett rykte om att det säkert var uppgjort på förhand bakom kulisserna. Att konfliktvarslet bara var att spel för gallerierna för att fackavgifterna skulle fortsätta strömma in. Bitterheten och passiviteten spred sig hos chaufförerna. Man hade förlorat både hoppet och initiativet genom att helt sätta sin tilltro till representanterna i fackets ledning.

Vad jag och mina jobbarkompisar nu en gång för alla fått bevisat för oss, var det vi egentligen hela tiden hade utgått ifrån. Nämligen att skulle det bli någonting gjort, så fick vi se till att göra det själva. Ingen annan skulle göra det åt oss. Vi var tvungna att lära oss hur vi kunde kräva och ta istället för att vädja och be.

Syndikalisterna?

Det hade tidigare varit lite snack om att vi i terminalen kanske skulle ta och kollektivt gå med i syndikalisterna. Men vårt intresse för fackföreningslinjen över huvud taget hade svalnat. Kanske uppfattade vi det trots allt som något utomstående, som en omväg. Vi fortsatte ändå att hålla garden högt - och det gick bätt-

re än vad någon av oss kunnat föreställa sig. Det skulle inte dröja länge innan vi med enkla utomfackliga medel sopade hem våra krav. Vi lyckades fixa både fasta kontrakt och fler anställda!

Grunden till detta låg, som jag ser det, i vår sammanhållning och självständiga kontroll över den till synes oöverskådliga verksamheten. Vi såg efter eget huvud till att skaffa oss unik kunskap om hur arbetet skulle utföras. På så sätt gjorde vi oss oersättliga - en självbevarelsedrift som tillfälligt anställd.

Dagen när våra tillfälliga kontrakt skulle löpa ut närmade sig. Cheferna var tryggt förvissade om att vi skulle jobba kvar. Ingen hade ju sagt något annat... Men näst sista dan så börjar vi plötsligt fira att vi ska sluta. När cheferna får reda på det så håller de på att ramla baklänges. De försöker så klart att hålla masken, men alla förstår lägets allvar. De har inget val. Vår förhandlingsposition regerar. Vi får våra fasta tjänster. De jagar oss mer eller mindre för att vi ska sätta kråkor på kontrakten. Troligen hade vi kunnat passa på att få igenom ännu fler förbättringar när vi ändå hade dem på halstret, men det är lätt att vara efterklok.

Övertyga genom handling

Vi hade ju också insett att det inte gick att övertala ledningen om att vi var underbemannade. Då återstod i alla fall en sak - att övertyga några av dem i handling. Varje gång höjdarna från huvudkontoret var på besök så gick ryktet som en löpeld: "slipsnissar i terminalen, slipsnissar i terminalen". Varje gång slipsnissarna kom så möttes de av samma syn: ett gäng flitiga terminaljobbare som slet och stressade i ett djuriskt tempo, i skuggan av ett berg av inkommande gods som bara växte, och med ett band fyllt till bristningsgränsen.

Vi sysselsatte vi oss alltså med tidskrävande och jobbiga arbetsuppgifter i "fel" ordning, för att undvika några synbara resultat. Vi jobbade energiskt men ineffektivt och bättrade på så sätt på det redan ohållbara godsflödet. Slipsnissarna utgick från vad de såg, och det var att vi var underbemannade - punkt slut. Våra egna chefer fick ge med sig, något som skulle visa sig vara början till deras fall... Vi hade jämnat ut oddsen.

Vårt självförtroende var på topp. Genom två viktiga delsegrar hade vi uppnått våra målsättningar och fått mersmak. Vad skulle vi göra härnäst? En sak var vi åtminstone säkra på - det skulle bli en tuff match.

Italiensk arbetarkamp på perongen

UNDER VECKA 6 organiserade städarna vid italienska järnvägen olika aktioner på stationerna i Rom, Palermo, Milano, Florence, Bologna och Napoli. Detta för att förhindra varsel om uppsägningar, lönesänkningar och försämringar av arbetsvillkoren.

Statsägda järnvägsbolaget FS har lagt ut städkontrakten på anbud. Med detta annonserade FS att de skulle kunna skära i städbudgeten med omkring 40 procent. Beslutet om entreprenör hade skjutits upp från december förra året till nu i februari. Arbetarnas aktioner syftade till att tvinga entreprenörerna att dra tillbaka budgetsänkningen om 40 procent och varslen.

Arbetarna, som i vanliga fall aldrig möts på någon gemensam central plats utan på olika platser över staden innan de påbörjar städningen, inledde en maskningsaktion. Aktionen gick ut på att de går till jobbet, men väl där gör de inte något på hela dagen. På torsdagen var järnvägsstationerna i Milano dränkta i sopor. Under måndagen och tisdagen blockerades spåren i timmar. Några hundratal arbetare på några platser var involverade.

Omkring 13 000 arbetare jobbar för de privata städbolagen. Om FS´ planer sätts i verket, som en del av ett större omstruktureringsprogram, kommer cirka 5 000 arbetare att sägas upp. Resten kan vänta sig lönesänkningar på mellan 150 och 200 Euro (en rapport talar om 350 Euro.) Lönerna ligger idag på under 1 000 Euro och är dessutom beroende på anställningstid.

I Milano är drygt hälften av arbetarna över 40 år gamla och till största delen italienare. Av de yngre arbetarna är många invandrare från främst Asien och Nordafrika. Majoriteten är män.

En arbetare kommenterar aktionerna:

- Än så länge har vi inte blockerat pendlingstågen eftersom vi inte vill orsaka problem för andra arbetare. Men om inget händer inom en snar framtid kommer vi göra klart att alla kan höra oss, även om det innebär åtal och arresteringar.

Den 14 februari träffades representanter för FS, regeringen och de officiella facken CGIL, CSIL och UIL för att stoppa strejken. De beslutade att skjuta på anbudsförfarandet till slutet av maj. Utan några garantier eller löften om uppsägningarna och lönesänkningarna avbröt facken de strejker de planerat till den 18:e och 19:e. Vidare sattes en kommitté upp för att undersöka trafikblockaderna och skadestånd från de deltagande arbetarna.

Efter detta pågår ingen öppen kamp bland arbetarna. Men situationen har inte förändrats och besluten om uppsägningar kommer att fattas i början av april.

PH

Källa:
Rapport från vän i Milano

Sydkoreanska arbetare i stridigheter

MÅNDAGEN DEN 25 februari gick tusentals diversearbetare vid Sydkoreanska järnvägen ut i strejk med kravet färre arbetstimmar och som protest mot regeringes privatiseringsplaner som de befarar kommer att leda till massuppsägningar. President Kim Dae-Jung och åklagare sade att strejken var olaglig och reste arresteringsorder mot 35 av 37 fackföreningsledare.

Några timmar senare bröt gasarbetarna sin strejk efter att regeringen hade gått med på att diskutera privatiseringsplanerna.

Premiärminister Lee Hang-dong lovade hårda straff för strejkledarna och sade att regeringen höll på att mobilisera armésoldater och icke-fackanslutna arbetare som strejkbrytare.

- Alla frågor måste lösas inom lagens ramar, sade han i statliga televisionen.

Strejken som omfattade åtminstone en fjärdedel av landets järnvägsarbetare, inklusive elektriker och 1 500 lokförare, tvingade myndigheterna att ställa in 50 procent av turerna för både passagerare och frakt.

Strejken startade efter att förhandlingarna mellan företaget och facket, Federation of Korean Trade Unions med dryga miljonen medlemmar, Sydkoreas största fackförbund, hade kört fast angående arbetarnas krav på femdagarsvecka utan lönereduktion. I Sydkorea arbetar man idag även halva lördagen.

Under år 2000 gjorde statliga Korea National Railroad en förlust på $1.1 mdr, och uppskattar 2001-års siffror till detsamma.

Under tisdagen den 26 februari gick arbetarna vid Sydkoreas största bilfabrik, Hyundai Motor Co., ut i strejk i solidaritet med järnvägsarbetarna och deras strejk för först och främst kortare arbetsvecka med bibehållen lön. Detta i trots mot regeringens hot om att arrestera arbetarledarna.
Monteringsbanorna vid Hyundai och systerfabriken Kia Motors stod stilla under eftermiddagen efter att 20 000 arbetare lagt ner verktygen så fort morgonskiftet gått hem.

Kravallpolis omringade två universitet där strejkande arbetare hade samlats, en del beväpnade med järnstänger, och polishelikoptrar cirkulerade ovanför och spred flygblad som uppmanade arbetarna att gå tillbaka till arbetet.

Omkring 50 000 arbetare - 130 000 enligt Motkraft Nyhetsbrev - över hela landet från 93 olika arbetsplatser i 22 städer deltog i solidaritetsstrejken. De var allt från bilarbetare, försäkringsarbetare, arbetare från den tunga industrin och från de mindre varven.

Den 25 mars stormade kravallpolisen det universitetsområde där ett massmöte skulle hållas för strejkande energiarbetare. Under aktionen greps 380 arbetare, av 3 200 samlade. Vid detta tillfälle hade energiarbetarna strejkat i fyra veckor. Den 2 april började arbetarna så återgå till arbetet.

PH

Källa:
AP Finance, AP Asia, Yahoo.com, 02-02-25, 26
Motkraft Nyhetsbrev nr 134, 02-03-07
GP, 02-03-26

Franska arbetare vid Moulinex som ockuperat sin arbetsplats och hotar att spränga fabriken om de inte får de pengar de kräver i avgångsvederlag. Plakatet säger: Pengar eller pang!

Våldsamma franska arbetaraktioner

TILLBAKABLICK

UNDER ÅR 2000 och 2001 drog en mindre våg av fabriksnedläggelser fram över Frankrike. I juli 2000 skulle Cellatex´ textilfabrik, belägen i en avlägsen del av norra Frankrike, läggas ner. I april året efter kom beskedet från Moulinex-Brandt-gruppen att de skulle göra en grundläggande omgruppering av sina 16 fabriker, med en definitiv stängning av tre fabriker.
I fallet Cellatex blev arbetarnas mest drastiska svar att hälla svavelsyra i ån som rann alldeles utanför fabriken. Dessutom hotade de spränga hela fabriken i luften. Syftet var att tvinga till sig så mycket pengar som möjligt i avgångsvederlag, då de inte såg några chanser till fortsatt drift av fabriken. Som resultat av sin kamp fick de också motsvarande en årslön utöver de försäkringar som alla arbetare har rätt till. Deras aktion blev avtrampet för en ny nivå av arbetarkamp. Under den följande tolvmånadersperioden följdes Cellatex-arbetarnas exempel av arbetarna vid ett tiotal nedläggningshotade fabriker. När beskedet om nedläggningarna svarade arbetarna vid Moulinex med att omedelbart gå ut i strejk och att ockupera fabriken. Även de hotade att spränga fabriken, och de tände eld på en avdelning, allt under parollen: Du fric ou boum - Pengar eller pang! Resultatet blev motsvarande det samma som i fallet med Cellatex. Det går, med andra ord, att resolut motsätta sig kapitalisternas planer att ställa arbetare på gatan i syfte att pressa ut mer profit någon annan stans.

PH